

Egentligen var det ganska otäckt.

Allt var blottat och Thre tillsammans med Porto (alltid ihop med port) såg sig själv i ett jitter av sekventiellt fotografi framkallat en kall kolmården ett par år senare i uppladdningen. Det var vår första trafikolycka. Väl på plats kunde Max synas igen i förgrunden med ett hemligt tecken i ena handen. Den andra handen var hemlig och förd bakom regnjackan i tillvaron. Vi kunde inte glömma hur det var Anton, Eller, Labelia, Ann, hypotesen, Ann, eller kanske också Paulus som visst visste om att Maxs hemliga hand visade samma otydliga tecken. Ihop med kraschen skulle precis alla ljuga om vad dom hade sett eller upplevt efteråt, ljuga på ett personligetslöst sätt som bara personlighetslösa personer vars uppgift är att bli upphämtade och återfunna av rena, cinematiska anledningar. (Rena cinematiska anledningar: våra hemlighetsstämplade uppgifter innehåller begär-co-producerade upplösningar om att förväxla betraktande med pyromani. Också om att betraktandet som händer med ögonen är pyromaniskt och att det bara är synligheten som förgör värdigt bemötande.

Som strössel

Hej minnet av en smak och en gata med en trottoar och du gick med handen i trottoaren.
Hur kan vi tänka oss att det finns två objekt och nu ska vi sammanfatta villkoren

A kan inte överleva utan dig

A kan du inte överleva utan dig

Jag kan inte längre
(Inga egenskapsskillnader är garanterade.)

Vi får plats i varsitt hörn och tillsammans passar vi in i sidorna. Sidorna, vi har ockuperat en storkartong du heter Andrea mitt namn är inte viktigt du vet vad jag heter och jag behöver inte säga mitt namn någonsin igen för vi är bästa vänner. Vi är bästa vänner. Det är inte samma skärm, det är omöjligt samma kub, men på den andra finns det att berätta om ett moment i en reklam: där ligger någon i det plötsliga gräset med ansiktet ner i dom vassa stenarna och det har stelnat en kontur. Runt som om det vore dansk satellit tv, vi har hört en helikopter

Vi var fångat riktiga ödlor

Vi har haft på oss gummistövlar

Och du har sammanfallit med ett telefonnummer jag aldrig glömmer och det kan jag inte svara på Christian det kan jag omöjligt sätta ord på som om det vore ett ledande objekt. Jag svär en dag ska vi börja ställa krav på vår tillvaro och skita i dom dåliga argumenten.

Nä men det gör det ju inte nu heller
Med dom
D kan bli ett litet mikrochips som man sätter in i en apa och sen oj
Haha
Den ena betydelsen är ungefär såhär
Den andra betydelsen är oberoende
Och
Dom osynliga kan bara stanna i två år

Tiden vi tillbringade tillsammans växte lågmält fram. Ingen av oss var särskilt ambivalent längre, vi skulle tom. kunna studera design ihop, och framförallt lyckas med att läsa alla händelseförlopp som inte skulle kunna spela ut sig själva utan vår hjälp när alla lyktor och mikrofoner var riktade mot den hänsynslöst framåttågande handlingsepidemien vi kallade Stranden tyst mot varandra när vi myntade begreppet Stranden. Det var en precis lika ren händelse att det var framkallat när det var badväder.

Det var alltid badväder. Hemligtecknet var ju så fruktansvärt präglad av retrominnets retorik, och för den delen lika gärna ett sammanträde i andetaget som i efterhand skulle tillhöra 90-talet sett från senare år som precis hade passerat. Liksom designstudierna skulle vi sätta musik till våra flygplatsimpotenta olikheter:

Mac heter egentligen något annat idag och Mac är inte nära vän med Anto det bara verkade så och det fattade precis alla efter att det hade blivit självklart att Anto och Max vars namn behöver ändras och byta plats som ett slags narrativt lim bara för att alla andra ska kunna uppnå referentiell nätverklighet men inte utan att vi gärna ifrågasätter varför just Max skulle slira över förloppet som ett jävla smör eller varför inte samma fordon dom tecknade där alla gick förlorade eller varför skulle du Max helt egentligen behöva utnyttja våra fördomar om gemenskap bara för att du skulle ingå när alla vi andra gjorde det? Vi kan inget annat än att upptäcka gesten du avbildar varje gång vi upptäcker gesten utan att tiden beslutar om att handla om Diana, och att upplösas i jättelika omprofileringar om den omöjliga kollektivism som bara äger rum 1996, 1997, eller 1998. När fastigheten vid kuststräckan såldes i agens för flera år sedan till en flerföretagare stod det iaf klart för mig att det som stod ristat under visningen för första gången hade typsnittet jag förväntar mig när det ristas på en bar-kropp med skinn eller läder. Det känns onödigt att behöva avslöja hur också detta var inspirerat av himlen, som inuti många andra förhållningssätt i sin tur var inspirerad av internationell eller global expressionism: *velocity exposes yourself to the risk of health och capital is only punishable (when withdrawn from your account)* i klassisk anslutningsbarhet, men det var aldrig den exakta tanken med att möta samma person fler år senare (fem år senare) genom rutan på hagelgevärssittsidan.

Meningscelibat.

Majsstärkelse.

Olyckan som animerade sig själv hela vägen fram till ursprungsknut prenumererade på samma slags magifetisch om att se Kitron genom det självlysande glaspartiet idag. Vi upplever samma känsla att aldrig komma undan samtiden, och att i vår platsspecifika sårbarhet (att i vår platsspecifika sårbarhet) så finns det möjlighet till kontext.

Kanske just när fordonsrutan fick en motor som vi börjar att komma ihåg hur det var att ingå i en annan tillgänglig atmosfär: Heritage Cyan. Nu helst ihop med att en obelisk av tomma dvd-fodral nu bara innehåller en trycksaksskyddshandske med texten som nu skulle komma att inspirera den engelska texten under utskriften nu på kustbostadens motiv om velociteten, om gesten av någons affektion som nu möter en samling individer i en avlägsen millenniummiljö, där nu en obelisk av tömda dvd fodral et cetera i villkorlig oändlighet. Vi började få tillfällen att vara fjärlseffektiva och förhålla oss hybriddokumentärt.

Vår
enda sommar.

Så när fönsterveven upphör att vara i kontakt med handen är handen inte längre i kontakt med kameran som ett visningsobjekt. Utvecklar att kameran hellre anländer som ett omdelbart tillgängligt trafikolycksplatsresultat, och verkligen inte, och är verkligen inte längre en förlängning av något identitetselement. Inspelning har inte längre någon bakgrund och betar sig som en absolut rimlighetskonsekvent hissmental rörelse mot att äntligen bygga klart ytan.

En komplett yta skulle kanske innebära att smaka ett stadie av originell icke-autencitet, där samma himmelinspirerade expression totalintergrerats i kafémonotoni. När det allra tidigaste jittret med alla subjektiva events och känslor blottades, ägde också olyckan rum i en annan atmosfär, och den ena dolda handgesten är liksom en inbjudan på så himla många möjliga olika andra sätt. Att gissa mig till tillståndet där linskapaciteten på riktigt börjar kringgå är som att njuta av att den manuella fönsterveven förutsätter det automatiserade dokumentära, dvs. att uppleva det du upplever i enlighet med vad omgivningen tillåter. Det är inte alls vad konstant badvärme innebär.

Egentligen var kyrkogården redan platsen som hade varit, och upprepade gånger den vissna inaktiva gården, i samma aktiva stad skrivet samhälle med ett fullt fungerande polisväsen. Ny halvö, ny mikroskopisk cykelvandalism. Citat igen om att jag vill att jag ska behålla mina fingrar och att samhället förblir anonymt tills vi har vibrant tid tillsammans. Förhandsvisningen äger rum och tid i dina öppna händer, vilka likt dina nya knytnävar inte innehåller någonting egentligen. Vad som inte är optimalt i/för stunden är bara så optimalt det någonsin kan bli när det fortfarande kan bli så mycket bättre. Det här är så viktigt.

Att avsluta förhandsvisningen på ett av flera tusen litterära gårdsplan är att bli osynliga igen. När vi kollar på fel video blir vi lika gärna spårade, resultatsbenägna, inglasade, och inbjudna: handlingen med alla attribuerade hål och paraferalia bjuder in sig själv. Vi har bjudit in oss själva helt oinspirerat. As for the possibilities: they'll always have us, tänker du när du utbrister att alla möjliga slags possibilities egentligen äger oss snarare än rum. Släntan ställer ut sin installation i rummet intill, precis innan Kratos rum där hand-Duskmedelflaskor tar upp ämnet som handlar om när material möter människan. Frido har arrangerat betong och genomskinligt och transparent material så att han framkallar nya möjligheter och framkallar associationer genom att tillverka betongen i billigt material från övergivna byggvaruhus. Hans texter beskriver inte verket och är nya möjligheter. I rummet innan Kraris installation (den logiska slutsatsen av Sydsvenskan beskrev den som en hälsning till döden med en hel del referenser till internet som det handlade om, skriver Gora Göstland, konstvetare med bakgrund i ämnen på Södertörns skola), finns fortfarande Släntans verk som enligt samma Sydsvenska recension i veckan hamnar lite i skymundan för narrativet, som recensenten påpekar "tar plats", men tillägger att verket bibehåller sin kapacitet att vara frånvarande när det inte längre är där. Här återkommer teman som minnen, personen gestaltar sina egna minnen genom en rad olika uttryck, och möter med glädje den klassiska leran. Vårt gruppförhållande är istället för fossilt bränsle också ett recenserat projektrum, och tre (3) paragrafer senare uppgraderas alla gamla vaxhuvuddunkljus till överlevande ljus. Att vidröra ett fotografiskt assemblage är lite som att registreras som ett elektroniskt rött korn framför dig själv. Vi vill inget hellre än att behålla

finger och att samhället förblir anonymt tills vi har omprofilerat vår tid tillsammans i repris och kontroll. Celestial body (pervasive; occurring; expired) nu:

visar en intilliggande. Det kommer ett bostadsområde som heter offerkällan, och offerkällan blir fotograferad i the golden hour of photography. Det öppnar upp med minnena av ljuden från en upplevd tågstation, eller tågljuden från den allra tidigaste rälsen över landskapen. Utgifterna. Vi och alla närpersoner berättar hur referensen ger oss flera sammanhang och att om vi fortsätter läsa in ett sammanhang så kommer upplevelserna framöver kännas strängare. Det är precis det jag utvecklade. Jag hade arbetat som intendent i flera år. Historien vilar nu på premissen att du har arbetat som intendent flera år och att du hade kommit i verklig kontakt med magiska element nära kristallgrottor helt belägna precis under själva arbetsmiljön. Så här tidigt fanns det i princip inget avgörande referentiellt nätverk. Fan i vår platspecifika tillvaro finns det heller ingen glädje utöver att gärna mikrodosera våra egna preferenser, och att ägna oss åt autonoma gymnasiala språktunnlar, badhuset, och hur om det skulle vara charmigt att till slut använda bestick istället för stjärnskruvmejslar.

Du passerar mig i ögonvrån.

Oj.

Nej, du passerar inte mig i ögonvrån.

Jag trodde du passerade mig i ögonvrån men det var inte du och jag måste lära oss att vara sakligt förlåtande när det kommer till misstag. Var gårdsplanet någonting egentligt från tågtiden? Etablerade du i ögonvrån en genomgående och raljant visstidsförskuten apati när det kom till anpassningsförmågorna? Har vi fortfarande anpassningsförmågorna?

Det fanns heller ingen sträng eller annan konsekvens eller besvikelse eller the emptiness of results which you explain to me goes on to make sense at night spending nights in front and you turn away and stare deadpan into the camera as if it could've been there to render it more bearable as if less possessed by the ulterior and in the stroke of responsibility made only more attractive only in the sense that recognition is: jag hör inte vad du säger för alla likgiltiga parkdjur. It was crucial that the surrounding and the environment all up to the point of swaying personal constellation in this moment in which we declare a threshold article that the trailer arrives sömlöst in the moonlight. Inte lika fullkomligt intrycksavkopplande som en parkeringsplats, för händelsen är bara lite beskriven som lika tom som en bil, men på något sätt lika tidlös är samma ställe reserverat dom som hittar ett intresse i att om och om igen garner subsidies to exoticize their relationships to absence. Just bildmärket börjar att beté, som alla andra, och om det finns någon chans av inspelning kvar kan den bara pausas av ett nytt samtal av ett sparad nummer. Att sterilisera en logisk konversation är det enda utan handlingshål som dämpar upplevelseintegrationens hänsynslöshet, eller att spela in ljud och bild med omedelbara medel kan bara upphöra genom att bli uppringd (igen):

Receive a new phone call on the phone and you suggest you remove the roof of the whole place and expose it as a dollhouse. Du säger och menar att det inte är som ett dollhouse och att resurser övervinner kärleken på kort sikt.